

- W uzasadnieniu przytoczonego wyroku T-484/18 powołano się na wyrok z dnia 27 listopada 1980 r., Sorasio-Allo i in./Komisja (81/79, 82/79 i 146/79, EU:C:1980:270), a zatem nie może być mowy o jakimkolwiek nowym orzecznictwie. W wyroku tym Trybunał nie wziął pod uwagę wszystkich wersji językowych. Jego ówczesny wniosek, że ulga podatkowa stanowi uzupełnienie dodatku na dziecko, nie mógł znaleźć potwierdzenia w innych wersjach językowych rozporządzenia nr 260/68. Dotychczas nie miało to jednak znaczenia, gdyż przyznanie ulgi podatkowej dla starszych dzieci było bezsporne od dziesięcioleci.
- Nawet w drodze wykładni historycznej na podstawie niemal identycznego brzmienia poprzedniego rozporządzenia 32 (EWG), 12 (EWEA) ⁽²⁾ nie można wywieść uzupełnienia dodatku na dziecko o ulgę podatkową na dziecko pozostające na utrzymaniu. Sformułowanie „ponadto” użyte jako łącznik wyraźnie odnosi się do zryczałtowanej kwoty wydatków, o której mowa w poprzednim akapicie rozpatrywanego artykułu, a nie do dodatku na dziecko.
- W ramach wykładni prawnoporównawczej przyznanie ulgi podatkowej z tytułu utrzymywania osób pozostających na utrzymaniu jako obciążenia wyjątkowego stanowi normę, którą Rada powinna była przyjąć za wzór przy przyjmowaniu rozporządzenia nr 260/68.
- Zarówno dodatek na dziecko, jak i ulga podatkowa wymagają istnienia dziecka pozostającego na utrzymaniu, jednakże otrzymywanie dodatku na dziecko nie jest wymagane do uzyskania ulgi podatkowej. Mamy tu do czynienia z błędem formalno-logicznym, który w niedopuszczalny sposób odwraca przyczynę i skutek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWIS) nr 260/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające warunki i procedurę stosowania podatku na rzecz Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1968, L 56, s. 8).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 32 (EWG), nr 12 (EWEA) w sprawie określania zasad i procedury pobierania na rzecz Wspólnoty podatku przewidzianego w art. 12 ust. 1 protokołów w sprawie przywilejów i immunitetów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 1962, 45, s. 1461).

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2022 r. – Izuzquiza i in./Parlament

(Sprawa T-375/22)

(2022/C 326/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luisa Izuzquiza (Berlin, Niemcy), Arne Semsrott (Berlin), Stefan Wehrmeyer (Berlin) (przedstawiciel: adwokat J. Pobjoy, Barrister-at-Law)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFEU, ostatecznej decyzji Parlamentu Europejskiego o sygnaturze A(2021)10718C z dnia 8 kwietnia 2022 r. w zakresie, w jakim Parlament Europejski stwierdził, że mógł powołać się na i) art. 4 ust. 1 lit) lub ii) art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, aby uzasadnić pełną lub częściową odmowę ujawnienia dokumentów, o które wnioskowali skarżący w ponownym wniosku z dnia 28 lutego 2022 r.; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Parlament Europejski naruszył art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Parlament Europejski naruszył art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).